

LBRIS

We know
books

AIMÉE CARTER

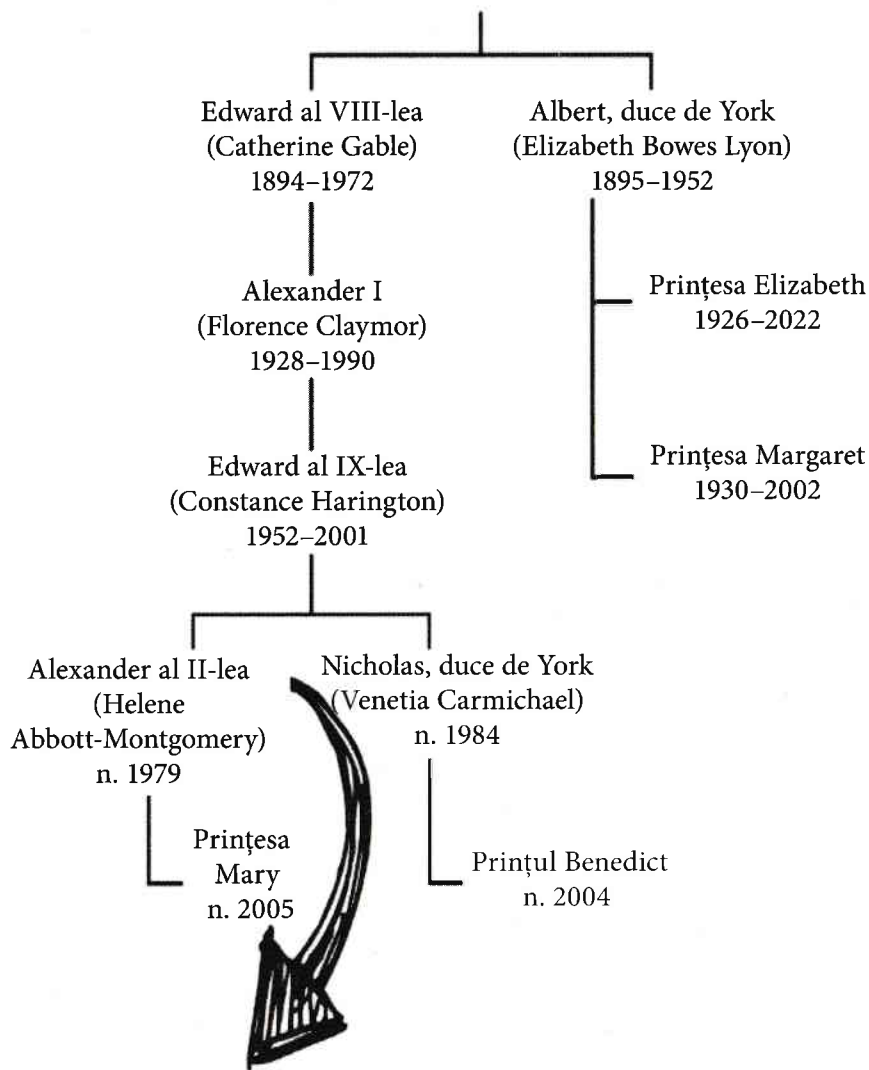
SÂNGE

REGAL

Traducere din limba engleză
DANIELA TRUȚIA

LITERA
București

George al V-lea
(Mary of Teck)
1865–1936

EVAN BRIGHT

CAPITOLUL 1

Să fii rege și să porți coroană e mai spectaculos pentru privitori decât plăcut pentru cel care poartă coroana.

Regina Elisabeta (n. 1533, domnie 1558–1603)

Să intru prin efracție în aripa academică a Academiei de Fete St. Edith n-a fost cel mai nesăbuit lucru pe care l-am făcut în viața mea, dar a fost pe aproape.

Ceea ce face toată povestea asta să fie din cale afară de iresponsabilă e faptul că mai am doar o săptămână până la absolvire. Peste o săptămână, acest coșmar care mi-a mâncat șase ani din viață se va încheia și nu va mai trebui să pun piciorul într-o școală cu internat câte zile oi mai avea. Ar trebui să fiu deșteaptă și să rămân în dormitor, unde colega mea de cameră plânge cu obrazul înfundat în pernă, închipuindu-și că eu nu o aud. Dar mi-am creat faima că nu fac niciodată lucrurile așa cum ar dicta rațiunea, așa că n-are rost acum să subminez așteptările regale.

Așadar, luni la ora zece noaptea mă strecor pe coridorul fără ferestre, cufundat în beznă, pipăind cu degetele fiecare clanță. Deși e aproape imposibil să înaintez fără să mă lovesc de ceva, întunericul e totuși în avantajul meu. Deja am deconectat singura cameră video de supraveghere, o vechitură, unicul dispozitiv permis pe coridoarele sacre ale internatului, dar există în permanență riscul ca un paznic să fie cu ochii pe cameră și, în fața unui asemenea noroc de partea altuia, n-ar rezista nici cel mai bine pus la punct plan din lume.

Mă opresc în fața celei de a cincea uși de pe dreapta și scotocesc în buzunar. Șperaclele mi le-am făcut chiar eu cadou de Crăciun anul trecut și, deși am exersat pe încuietoarea dormitorului, n-am avut ocazia să le folosesc pe bune până acum. Cu inima strânsă de emoție, mențin broasca în tensiune cu cheia, atingând zimții unul câte unul cu șperaclul din cealaltă mână. Doamna directoare Thompson ar exploda să știe ce fel de educație mi-am făcut eu în timp ce toate celelalte fete se băteau să fie acceptate la Harvard și la Yale, dar deprinderea asta devine rapid cel mai util lucru pe care l-am învățat de când am venit la St. Edith, în ianuarie.

Broasca cedează neașteptat de repede, și aproape scap sculele din mână de surpriză. Am reușit, chiar am deschis o încuietoare cu șperaclul. Cu siguranță că talentul ăsta n-o să-mi aducă prea curând vreun premiu, dar mie mi se pare a fi o putere mai presus de restul lumii și simt pulsând în mine adrenalina în timp ce deschid ușa.

Scârț.

Balamalele plâng tare de tot, și eu încremenesc locului. Deși îmi bate inima în piept ca un ciocan, rămân perfect nemișcată, ciulind urechea ca nu cumva să vină careva să vadă ce se întâmplă.

Nimic.

Mă furișez în clasă și mai grăbită ca înainte. Clasa de mate. Nu mă dau în vânt după ea. Când încerci să aplici logica la imaginar și infinitesimal, regulile încep să nu mai fie atât de clare, iar mie îmi place să cunosc regulile. Am citit codul de comportament pentru St. Edith – și pentru alte opt internate prin care am trecut încă de la vârsta de 11 ani – din scoarță în scoarță și pot cita cu ochii închiși paragrafe întregi. În definitiv, atunci când cunoști regulile, ți-e mai ușor să le manipulezi. Și să le încalci la modul genial.

Razele lunii se strâcoară prin ferestrele cu vitralii, oferind un caleidoscop de ușurare după întunericul apăsător, iar eu pășesc tiptil spre catedră. Domnul Clark nu e un om rău. Pur și simplu, e prizonierul unui sistem arhaic ce prețuiește performanțele

la teste mai mult decât studiul în sine, la fel cum și eu sunt blocată de cinci luni într-o pădure din Vermont din pricina sistemului arhaic care pune imaginea mai presus de familie. Amândoi suntem victimele împrejurărilor și deja mă încercă un sentiment apăsător de vinovăție pentru ceea ce urmează să fac. Dacă ar exista un mod mai bun de a rezolva asta, n-aș sta pe gânduri. Dar nu există. Așa că iată-mă aici!

Singurul sertar al biroului de lemn e încuiat și el, dar îl deschid în mai puțin de treizeci de secunde. Înăuntru, printre creioane și agrafe de hârtie, în toată splendoarea lui, văd Graalul meu cu coperte cum e verdele pădurii.

Catalogul cu note.

Nu-mi trebuie mult până găsesc pagina pe care o caut și o rup dintr-o singură mișcare, încântată de foșnetul hârtiei sfâșiate, apoi scot din buzunar bricheta. Deși interdicțiile draconice de la St. Edith asupra oricăror forme de tehnologie fac viața mult mai grea decât ar trebui să fie, de data asta, ele lucrează în favoarea mea.

Hârtia se înnegrește și se încrețește devorată de flăcări, lăsând în urmă fragmente de scrum cenușiu. Nu sunt piromană, dar felul în care rezultatul unei munci asidue dispare în câteva secunde are ceva poetic. Totul e trecător. Până și evidențele școlare permanente.

– *Evangeline Bright!* Pentru numele lui Dumnezeu, ce faci aici?

Luminile din tavan se aprind cu un bâzâit, făcându-mă să strâng din pleoape. În prag s-a ivit directoarea Thompson, cu părul pus pe bigudiuri și stacojie la față. N-am văzut-o niciodată îmbrăcată altfel decât în fustă de lână și pulover asortat, așa că acum sunt atât de șocată de halatul roz și destrămat, încât, pentru o clipă, uit ce fac acolo.

– Stinge focul imediat! îmi ordonă ea cu voce tremurată. În secunda asta, *Evangeline!*

– Aș vrea eu, îi răspund cu glas târăgănat. Dar, știți, acum, sunt vârată în asta până în gât. Și nu-i decât o pagină. Domnul Clark nici nu va observa... Au!

Flacăra mi-a ajuns la degete, și sâsâi de durere, scăpând din mână hârtia încă arzând. Sub ochii mei și ai doamnei directoare Thompson, hârtia aterizează pe birou, fix pe catalogul cu note.

În câteva secunde, catalogul cu notele la mate ale întregii școli e în flăcări.

Doamna directoare Thompson icnește, și toată fața i se acoperă de pete roșii urâte.

– Stingătorul! Unde...

Dă fuga pe coridor, ținându-și bigudiurile în palme, în timp ce eu rămân țintuită locului. Sunt șocată, nu-mi vine să-mi cred ochilor sau m-am rupt de realitate – nici eu nu știu. Nu pot decât să mă holbez la flăcările flămânde care se fac tot mai mari și mai strălucitoare, înghițind mormanul de lemn uscat care e biroul domnului Clark.

La naiba! *La naiba!*

Îmi scot repede bluza și încerc să înăbuș flăcările, dar focul e prea intens, și nu reușesc decât să dau foc și bluzei, care face parte din uniforma școlară a internatului. O scânteie îmi sare pe fustă, amenințând să-i dea foc, așa că mă trag în spate, cu pulsul zvâcnind.

Intenționasem să dau foc unei singure pagini.

– Evangeline! tună directoarea Thompson din pragul ușii. Ieși din birou!

– Eu... bâigui pierdută, neștiind dacă să-mi cer scuze sau să insist să sting focul cu bluza pe jumătate arsă, dar nu mai contează.

Directoarea vine spre mine prin fumul tot mai gros și mă înșfacă de cot, smulgându-mă de lângă vâlvătaie.

Urechile îmi bubuie, așa că nu aud nimic din ce îmi strigă ea în timp ce mă târăște pe coridor spre cea mai apropiată ieșire, aflată la alte două coridoare depărtare. Arunc o privire înapoi spre clasă. Focul se întinde mai repede decât l-ar putea controla unicul stingător – și acela absent – și îmi dau vag seama că alarma anemică ce se aude sună precum clopoțelul care anunță intrarea la ore. Nu știu eu prea multe despre clădiri, dar sunt convinsă că nimic din toate astea nu-i conform regulilor.

În cele din urmă, directoarea Thompson mă împinge pe o ușă laterală, și ajung afară, în aerul rece al nopții. Trag cu nesăț aer în piept și mă poticnesc prin iarbă, cu plămâni încinși și cu ochii plini de lacrimi. Ne întoarcem amândouă cu fața către școală și privim cu gura căscată cum flăcările fac țândări vitraliile de la clasa domnului Clark într-o explozie de cioburi în toate culorile curcubeului.

Eh... Măcar e o privesc spectaculoasă.

CAPITOLUL 2

Atenție, Marea Britanie! A rămas mai puțin de o lună până la cea de a optsprezecea aniversare a prințesei Mary, când se ridică orice restricții media în privința relatărilor despre membrii minori ai familiei regale și toată lumea devorează știrile. Ce bârfe savuroase vor ieși la iveală? După o viață de tutelă privată, când a fost ferită să ajungă în colimatorul mass-mediei, enigmatică noastră viitoare regină e, oare, pregătită să facă față curiozității publicului cu care se va confrunta acum, când nimeni nu se va mai purta cu mânuși?

Cu siguranță o vom vedea adesea în săptămânile care urmează, întrucât se pare că Alteța Sa Regală și-a luat deja examenele și toți se așteaptă să facă senzație pe timpul aglomeratului sezon monden din vara aceasta. Trecerea în revistă a regimentelor de infanterie, cursele de cai de la Ascot, evenimentul de la Wimbledon – sursele noastre de la palat ne informează că prințesa va participa la toate.

Ce ținute va purta? Va fi însoțită de vreun băiat? Și, lucrul cel mai important, cât va dura până când ziarele vor titra despre primul ei scandal regal?

The Regal Record, 6 iunie 2023

Mă aflu într-o cameră de anchetă din secția de poliție, privind-mi expresia rătăcită în geamul opac ce nu lasă să se vadă

cine e dincolo de el. Deodată, ușa se deschide pentru prima oară după ore întregi.

În prag se ivește un polițist solid, cu o față de bulldog și privire încruntată. Ne privim în ochi și, deși mă încearcă o senzație de greață din pricina oboselii și a fricii, care mi-a dat junghiuri în stomac toată noaptea, fac mari eforturi să-mi păstrez o expresie neutră. Știu bine că nu trebuie să scot o vorbă altfel decât în prezența unui avocat, dar asta înseamnă totodată că polițistul și colegii lui, care, chipurile, reprezintă poliția din micul orașel de lângă St. Edith, cred fără rezerve povestea mult prea înflorită a directoarei Thompson despre ce s-a întâmplat în clasa domnului Clark. Și, deși n-am avut plăcerea să ascult întreaga relatare, judecând după lamentările ei din seara precedentă, în timp ce dădea declarație unui polițist, se pare că nu m-a descris într-o lumină favorabilă.

Îmi iau inima în dinți, pregătindu-mă pentru un nou șir de întrebări la care n-am să răspund. În schimb, polițistul își încrucișează brațele peste pieptul lat.

– Evangeline Bright, spune el morocănos, ești liberă să pleci.

Mă holbez la el, neștiind dacă am auzit bine. După 10 ore în camera asta, timp în care mi s-a dat doar apă într-un pahar de plastic și mi-a ținut de urât numai ticăitul unui ceas, mă așteptam să fiu încătușată și să mi se spună data când voi fi trimisă în fața judecătorului, nicidecum să fiu pusă în libertate. Dar, până să formulez o întrebare pe care probabil n-ar trebui s-o pun, polițistul face un pas într-o parte, lăsând să intre un englez cu început de chelie și barbă grizonantă. Deodată, în mintea mea se face lumină.

– Jenkins! Sar în picioare, deși mă doare tot corpul după o noapte întregă petrecută pe un scaun cumplit de incomod. Polițiștii ziceau că nu reușesc să dea de tine...

– Mai întâi, m-a contactat directoarea ta, spune el, trecând pe lângă polițist de parcă nici n-ar fi fost acolo. Când m-au sunat de la poliție, deja eram în avion. Ai pățit ceva? Când ai mâncat sau ai băut ceva ultima oară?

Clatin din cap, brusc conștientă că am în gură un gust ca de șoșetă murdară.

– Nu știi. N-are importanță. Ce s-a întâm...

– Ați lăsat o minoră singură în camera de anchetă toată noaptea, fără mâncare și fără să aibă unde dormi? Întrebă Jenkins, întorcându-se spre polițist. A consultat-o vreun doctor? Sau nici nu v-ați gândit că ar putea avea probleme după ce a inhalat atâta fum?

Deși Jenkins are tot atâta autoritate cât un pisoi nou-născut și fizicul lui nu-i nici pe departe în măsură să intimideze, jur că ofițerul se face mic în fața lui.

– N-a fost tura mea, mormăie el. Vorbiți cu sergentul!

Jenkins îl fulgeră cu o privire atât de tăioasă și de englezească, încât, în ciuda celor întâmplare, îmi mușc buza ca să nu râd.

– Fii sigur că așa am să fac! declară Jenkins pe un ton impunător. Spre deosebire de dumneata și de colegii dumitale, eu nu-mi neglijez îndatoririle.

Acum, că s-a făcut dimineață, în secția de poliție e mare agitație și Jenkins mă conduce spre ieșire cu o viteză care dă de înțeles că oricine ne-ar ieși în cale va fi îmbrâncit deoparte fără comentarii. Simt cum toate privirile sunt ațintite asupra noastră. Asupra mea. Și știi exact ce e în mintea lor.

Cine dracu' sunt eu?

Lângă bordură așteaptă un SUV negru, și șoferul cu pistol la brâu și cască în ureche ne salută cu o înclinare a capului de cum pășim afară în lumina soarelui de dimineață. Imediat ce ne instalăm pe banchetele din rândul din mijloc, șoferul trăneste portiera în urma noastră și Jenkins oftează.

– De data asta, ai comis o infracțiune. Sunt impresionat, Evan.

– Nu scap nici o ocazie să-ți întrec așteptările, spun eu, dar o privire severă a lui Jenkins mă face să-mi mușc obrazul. Iartă-mă, nu voiam să distrug decât o singură pagină din catalogul cu note, dar directoarea Thompson...

– Înțelegi ce se va întâmpla dacă poliția decide să te pună sub acuzație? mă întrebă Jenkins și, deși nu ridică glasul, tonul lui mă face să simt un fior pe șira spinării. Cinci ani. Asta e pedeapsa

pentru incendiere. Cinci ani din viața ta duși pe apa Sâmbetei, din pricina unei singure alegeri pe care ai făcut-o fără să te gândești la consecințe.

– Dar... a fost un accident, protestez eu cu lacrimi în glas. N-am vrut nici o clipă să...

– Pe judecător nu-l vor interesa intențiile tale, ci rezultatul. Jenkins clatină din cap. Întotdeauna m-am gândit că până la urmă o să intri într-o belea din care n-o să pot să te scot – și se pare că a venit și ziua asta.

Mă uit la vârfurile neregulate ale părului meu decolorat. În ciuda celor mai sincere eforturi ale mele, încă sunt vopsite în verde de la colorantul de păr care nu s-a luat nici după un an.

– Dacă aș fi Mary, nu m-ar condamna nici un judecător din lume, bombănu eu.

– Poate că nu, spune Jenkins ceva mai blând. Numai că tu nu ești Alteța Sa Regală. Tu ești tu, și asta-i viața pe care trebuie s-o trăiești.

– Bine... dar și eu sunt fiica lui, spun, detestând faptul că am lacrimi în glas. Nu că i-ar păsa vreo clipă...

Trece o secundă, și simt ochii lui Jenkins ațintiți asupra mea în timp ce învârt între degete un fir de păr despicat.

– Am trimis un curier ca să-ți ia lucrurile de la St. Edith, spune el într-un târziu. Se pare că fata cu care împărțeai camera a fost de mare ajutor.

– Prisha e una dintre fetele de treabă, spun eu încet. Oricât am încercat să păstrez distanța între noi, ea nu mi-a purtat pică niciodată.

– Curierul s-a întâlnit cu noi la aeroport, precizează Jenkins, scoțând ceva din buzunarul interior al sacoului. Din câte spunea el, domnișoara Kapoor a insistat să-ți dăm asta cât mai curând.

Ridic privirea, și Jenkins îmi întinde un plic pe care e scris numele meu cu caligrafia cursivă a Prishei – o artă pierdută, dar obligatorie la St. Edith. Privesc circumspectă plicul și îmi dau seama că înăuntru mai e ceva, pe lângă foaia de hârtie.

Mă încrunt, deschid plicul, și îmi cade în palmă o brățară de platină cu o bijuterie de forma unei note muzicale. Recunosc

instantaneu brățara. În cele cinci luni cât am dormit cu Prisha în aceeași cameră, nu și-a luat-o niciodată de la mână.

– Nu-i a mea, spun eu nedumerită, umblând în plic după foaia împăturită.

În loc de scrisoarea la care mă așteptam, Prisha mi-a scris doar un cuvânt:

Mulțumesc.

Atât și nimic mai mult. Nici o urare, nici o semnătură, nimic. Doar recunoștința ei.

Rămân cu ochii la literele aplecate mai mult decât ar trebui și simt cum mi se strânge inima. Eu și Prisha nu eram chiar prietene. Ne împăcam bine – am învățat de mult că nu trebuie să mă pun rău cu persoanele care au acces la toate lucrurile mele – și ocazional ne ajutam una pe alta la lecții. Dar nu ședeam niciodată împreună la masă, nu ne petreceam timpul liber împreună, nu făcuserăm niciodată schimb de numere de telefon sau de adrese și nu ne căutam una pe alta pe rețelele sociale (oricum, eu nu am pagină pe ele), în primul rând fiindcă nu eram prietene. Pur și simplu, împărțeam același spațiu – și așa trebuiau să rămână lucrurile. Așa trebuia să rămână relația întotdeauna.

Acum însă, când împăturesc cu grijă foaia și o pun la loc în plic, mă întreb ce s-ar fi întâmplat dacă lucrurile ar fi stat altfel măcar de data asta. Dacă i-aș fi acceptat invitațiile să petrec timp cu ea și cu prietenii ei sau dacă am fi stat mai mult de vorbă despre eseuri și teme pentru acasă. Nu, nu s-ar fi schimbat nimic, și mă silesc să-mi alung astfel de gânduri. N-are rost să-mi provoc singură o suferință despre care știu că n-are leac.

În schimb, privesc atent brățara și mi-o prind la încheietura mâinii. Nici nu mai țin minte de când nu mi-a mai oferit cineva un dar – un dar adevărat, nu ceva cumpărat de un angajat. Tatălui meu îi place să-mi trimită bijuterii scumpe și pulovere de cașmir, iar, când am împlinit 12 ani, mi-a cumpărat chiar și un tigru, care e acum la grădina zoologică din Londra. Dar, ținând cont de faptul că nu l-am întâlnit niciodată pe Majestatea Sa,

darurile astea par a fi mai curând un soi de mită. Mită ca să-mi țin gura. Să mă port civilizată. Să nu-l fac de rușine mai mult decât prin faptul că exist.

– Azi-dimineață am stat de vorbă cu domnul Clark, profesorul tău de matematică, spune Jenkins în timp ce ieșim din parcare și intrăm pe autostradă. Mi-a spus că ai răspuns greșit doar la o singură întrebare la examenul final și că erai printre cele mai bune eleve din clasă.

– Sigur că eram. Doar am plătit bani buni pentru nota aia, glumesc eu.

Jenkins nu mă ia în seamă.

– Domnul Clark mi-a mai spus că fata cu care stătea în cameră a picat examenul și că e în pericol să-și piardă locul la colegiul Dartmouth anul viitor.

Ridic din umeri, trecându-mi degetul peste muchia notei muzicale.

– Asta explică de ce plângea așa.

Jenkins mă bate cu palma pe genunchi ca un bunic afectuos. Sau cel puțin așa îmi imaginez eu că ar face un bunic afectuos.

– Ești o fată bună, Evan. Păcat că nu crezi și tu la fel.

– Tu ești singurul de părerea asta, spun eu atât de încet, încât nu știu dacă mă aude.

Tăcem amândoi un minut. El nu simte nevoia să umple tăcerea și nici eu. Dar prezența lui mă liniștește și, în ciuda celor întâmplate azi-noapte, simt că răsuflu ușurată pentru prima oară de când am fost dusă la St. Edith. Cred că și el știe asta. Ar fi putut trimite pe altcineva ca să mă ia de la poliție, cineva care să nu vină tocmai de peste ocean, dar, oricât haos creez în jurul meu – și oricât costă cauțiunea –, Jenkins e mereu alături de mine.

– Nu trebuie să repet ultimul an, da? îl întreb eu aproape cu teamă.

Jenkins ridică dintr-o sprânceană.

– Dat fiind că ai petrecut o noapte în camera de anchetă a unei secții de poliție, asta ar trebui să fie ultima ta grijă. Și totuși, adaugă el cu glas tăragănat, date fiind strălucitele tale performanțe academice, cu puțin șantaj și oarece stimulente financiare, sunt